

Sygn. akt III Ca 1751/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Lucyna Morys - Magiera

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. Ł.

przeciwko K. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt II C 3844/13

oddala apelację.

SSO Lucyna Morys - Magiera

Sygn. akt III Ca 1751/14

UZASADNIENIE

Powód M. Ł. wniósł o zasądzenie od pozwanego K. S. kwoty 800 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 listopada 2007 roku oraz zwrot kosztów procesu. Podał, iż dochodzi roszczeń z tytułu umowy sprzedaży zawartej ustnie z pozwanym, na mocy której powód zobowiązał się do zapłacenia powodowi kwoty 1600 zł, a pozwany zobowiązał się przenieść na powoda własność samochodu O. (...). Powód wskazał, iż dochodzona pozwem kwota 800 zł stanowi wysokość pierwszej raty, którą powód uiszczył pozwanemu po zawarciu ustnej umowy, natomiast skoro pozwany uchylał się od wywiązania z zawartej umowy, powód nie uiszczył pozwanemu pozostałej należności.

Na rozprawie w dniu 17 lipca 2014 roku pozwany nie stawiał się pomimo należytego wezwania na termin rozprawy, nie złożył żadnych wyjaśnień ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności.

Zaskarżonym wyrokiem zaocznym, dnia 17 lipca 2014 roku wydanym na zasadzie art. 339 § 1 i 2 k.p.c., Sąd Rejonowy w Gliwicach w pkt 1 zasądził od pozwanego K. S. na rzecz powoda M. Ł. kwotę 800 zł (osiemset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2014 roku do dnia zapłaty; w pkt 2 w pozostałym zakresie powództwo oddalił; w pkt 3 nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych; w pkt 4 nadał wyrokowi w punkcie 1 i 3 rygor natychmiastowej wykonalności.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż powód M. Ł. w październiku 2007 roku uzgodnił z pozwanym K. S. zawarcie umowy zakupu pojazdu mechanicznego marki O. (...) za cenę 1 600 zł. Powód uiszczył pozwanemu kwotę 800 zł tytułem

pierwszej raty ceny zakupu pojazdu, jednakże pozwany nie wywiązał się z umowy zawartej z powodem i nie zawarł umowy sprzedaży pojazdu mechanicznego.

Uznał zatem, że powództwo w znacznej części zasługiwało na uwzględnienie. Wskazał, iż strony łączy umowa sprzedaży samochodu, na podstawie której pozwany zobowiązał się przenieść własność samochodu na powoda, a powód - zapłacić pozwanemu kwotę 1600 zł tytułem ceny zakupu pojazdu. Zdaniem Sądu więc do stosunku prawnego łączącego strony znajdują zastosowanie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy sprzedaży, w szczególności zaś art. 535 § 1 k.c., a podstawą odpowiedzialności pozwanego w zakresie żądania zapłaty kwoty 800 zł tytułem pierwszej raty uiszczonej przez powoda są przepisy o bezpodstawnym wzbogaceniu, a w szczególności przepis art. 410 § 2 k.c., wskazujący, że świadczenie jest nienależne, jeżeli ten, kto je spełnił, nie był w ogóle zobowiązany lub nie był zobowiązany względem osoby, której świadczył, albo jeżeli podstawa świadczenia odpadła lub zamierzony cel świadczenia nie został osiągnięty, albo jeżeli czynność prawna zobowiązująca do świadczenia była nieważna i nie stała się ważna po spełnieniu świadczenia.

Sąd Rejonowy przyjął, że w zakresie wskazań dotyczących daty wymagalności roszczenia okoliczności przytoczone w uzasadnieniu pozwu były wątpliwe. Podkreślał, że wręczenie zaliczki tytułem części ceny zakupu pojazdu nastąpiło w październiku 2007 roku, co wynika z treści sporządzonego przez powoda zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa znajdującym się aktach Prokuratury Rejonowej G. – Zachód w G. o sygn. 2 Ds 1522/11/D, podczas gdy wedle powoda z pozwanym brak było kontaktu po uiszczeniu zaliczki. O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. oraz art. 455 k.c. zasądzając wskazaną kwotę z ustawowymi odsetkami od dnia 27 maja 2014 roku (data pierwszego awiza 26 maja 2014 roku), uznając, że dopiero z tym dniem pozwany wezwany prawidłowo do zapłaty objętej pozwem należności (art. 61 § 1 k.c.) popadł w opóźnienie w zapłacie tej należności. W pozostałym zakresie żądanie odsetek oddalono jako niewykazane. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 30 zł tytułem kosztów sądowych, od uiszczenia których powód był zwolniony, o czym orzeczono w punkcie 3.

Apelację od tego wyroku w części dotyczącej oddalenia roszczenia ubocznego wniósł powód, domagając się jego zmiany i zasądzenia odsetek ustawowych od zasądzonego roszczenia od 1 listopada 2007r., zgodnie z żądaniem pozwu, względnie jego uchylenia w tej części i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Argumentował, że pierwszą ratę zapłacił pozwanemu w październiku 2007r., po czym pozwany znikł, zatem zasądzając należność główną jako wykazaną należało uwzględnić także roszczenie uboczne.

Pozwany nie zajął stanowiska odnośnie apelacji powoda.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie mogła odnieść skutku.

W pierwszej kolejności wypadało stwierdzić, że ustalenia faktyczne, aczkolwiek skąpe, zostały w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy poczynione przez Sąd pierwszej instancji trafnie, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz twierdzenia powoda. Sąd Odwoławczy przyjął je zatem za własne, bez konieczności ponownego przytaczania.

Podzielić należało także rozważania prawne Sądu Rejonowego, aczkolwiek wymaga zaznaczenia, iż odpis pozwu traktowany jako wezwanie do zapłaty został pozostawiony w aktach ze skutkiem doręczenia na dzień 1 czerwca 2014r., w wyniku awiza z dnia 26 maja 2014r.

Sąd drugiej instancji zważył, iż faktycznie nie wykazano, by powód wcześniej wzywał pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem kwoty, a jego twierdzenia odnośnie należności odsetek za okres od 1 listopada 2007r. nie zasługują na uwzględnienie. Faktycznie bowiem odsetki od kwoty, której zwrotu domagał się powód z uwagi na niewykonanie zobowiązania przez pozwanego, należą się począwszy od daty wezwania pozwanego do zapłaty dochodzonej pozwem sumy.

Z tych przyczyn oddalono apelację powoda jako bezzasadną na mocy art. 385 kpc.